

Legea

... și sensul ei pentru creștini

Versete călăuzitoare: Matei 5.18,19; Ioan 14.15; 1 Ioan 5.3.

Introducere

Iar și iar iese la iveală întrebarea: cum ar trebui să procedeze creștinii cu Legea de la Sinai? În această privință, cei mai puțini creștini cred că noi, acum, ar trebui să ținem Legea în toate punctele, deci atât legea morală, cât și legea ceremonială. Creștinii sunt absolut conștienți că blestemul este legat cu o neîmplinire a Legii, dar din acest blestem ne-a răscumpărat definitiv Hristos. Cu toate acestea, pe de altă parte, mulți creștini nu vor să renunțe de tot la Lege și s-o lase să treacă mai departe drept un fel de regulă de viață.

Această problematică se ivește în mod deosebit, pentru că Domnul Isus a spus în predica de pe munte (Matei 5.18,19): „Pentru că adevărat vă spun: până nu va trece cerul și pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă sau o singură frântură de literă din lege, până nu se vor împlini toate. Deci oricine va desființa una din cele mai mici din aceste porunci și-i va învăța pe oameni în felul acesta va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va împlini și îi va învăța pe alții așa, acela va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.”

În afară de aceasta, Domnul Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele.” (Ioan 14.15)

Apostolul Ioan vorbește de mai multe ori despre poruncile lui Dumnezeu și că acestea trebuie să fie ținute; de exemplu, în 1 Ioan 5.3: „Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.”

Introdutiv se mai poate spune probabil și că marea majoritate a creștinilor (chiar dacă nu toți) sunt de acord că pentru creștini nu este niciodată vorba să se țină legile ceremoniale. Problemele se ivesc, de regulă, numai la cele zece porunci. Și pe acestea vrem să ne concentrăm în cele ce urmează.

Dar înainte să pătrundem în pasajele de mai sus ale Scripturii, vrem să reflectăm la poziția pe care ar trebui să o adoptăm față de Lege, noi, creștinii, și ce poziție au luat apostolii.

Dacă la cercetarea noastră începem, în mod normal, în Faptele apostolilor, atunci, într-adevăr, vom găsi aici o linie clară, dar putem găsi acolo și pasaje biblice care nu sunt clare. Aceasta se explică prin faptul că apostolii se găseau aici într-o perioadă de tranziție. Dar în epistolele pastorale, mărturia despre Lege este totuși foarte limpede, așa că noi astăzi n-am fost lăsați în necunoștință despre ce poziție ar trebui să adoptăm față de Lege.

Vom cita acum pasaje biblice individuale și vom adăuga la ele un scurt comentariu (pasajele biblice ar trebui să fie urmărite în context):

Legea în Faptele apostolilor

Faptele apostolilor 13.39: Și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit în El.

Pavel, după obiceiul său, mergea în fiecare sabat la sinagoga iudeilor, ca să propovăduiască acolo Evanghelia (Faptele apostolilor 17.2,3). El vorbește aici despre Lege ca despre un lucru

care a rămas în urma sa, cu care s-a terminat. El vorbește despre atunci și acum. Aceasta indică o anumită tranziție. Pavel nu mergea la sinagogă pentru a celebra un „serviciu divin”, ci ca să propovăduiască Evanghelia. Așa a spus și Domnul la înălțarea Sa la cer (Faptele apostolilor 1.8), ca apostolii să propovăduiască Evanghelia, începând din Ierusalim.

Faptele apostolilor 15.5,6: Și unii dintre cei din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat dintre ei, spunând că trebuie să-i circumcidă și să le ceară să țină legea lui Moise. Și apostolii și bătrânii s-au strâns împreună, ca să vadă ce este de făcut.

Faptele apostolilor 15.24: Fiindcă am auzit că unii, ieșind dintre noi, cărora nu le-am dat poruncă, v-au tulburat prin cuvinte, zdruncinându-vă sufletele, spunând că trebuie să fiți circumciși și să păziți legea.

Faptele Apostolilor 15 relatează despre conciliul din Ierusalim, unde era vorba în primul rând despre problema circumciziei. Dar era vorba și despre Legea lui Moise, ceea ce reiese limpede din versetul al 5-lea. Care a fost rezultatul acestui conciliu din Ierusalim? Ei n-au abordat deloc cele zece porunci, ci doreau numai să nu se pună mai mult peste națiuni, decât ca ele să se ferească de jertfele sugrumate și de sânge. N-a fost reluată nici porunca sabbatului, nici vreo altă lege oarecare. Aceasta ne arată că apostolii au lăsat Legea în urma lor. Numai Petru a mai intrat o dată în capcana Legii, dar Pavel clarifică aceasta în Epistola către Galateni.

Faptele apostolilor 18.12,13,15: Dar, pe când Gallio era proconsul al Ahaiei, iudeii s-au ridicat într-un gând împotriva lui Pavel și l-au dus la scaunul de judecată, spunând: „Acesta îi convinge pe oameni să se închine lui Dumnezeu împotriva legii“. ... „Dar, dacă sunt neînțelegeri despre cuvinte și nume și legea pe care o aveți, vă privește; pentru că eu nu vreau să fiu judecător al acestor lucruri.”

Faptele apostolilor 21.19-25: Și, după ce i-a salutat, au istorisit, unul câte unul, cele ce a făcut Dumnezeu între națiuni, prin lucrarea lui. Și ei, auzind, Îl glorificau pe Dumnezeu; și i-au spus: „Vezi, frate, câte mii de iudei au crezut și toți sunt zeloși pentru lege. Și ei au fost înștiințați despre tine că îi înveți lepădarea de Moise pe toți iudeii dintre națiuni, spunând că ei nu trebuie să-și circumcidă copiii, nici să umble potrivit obiceiurilor. Ce este deci de făcut? Negreșit, trebuie să se adune mulțime, pentru că vor auzi că ai venit. Deci fă ceea ce-ți spunem: avem patru bărbați care sunt sub jurământ, ia-i și curățește-te împreună cu ei și plătește-le cheltuielile, ca să-și radă capul. Și toți vor cunoaște că nu este nimic din ceea ce au fost înștiințați despre tine; ci că și tu însuși umbli după rânduială, păzind legea. Iar cu privire la cei dintre națiunile care au crezut, noi am scris, hotărând ca ei să se ferească și de ceea ce este jertfit idolilor și de sânge și de ce este sugrumat, și de curvie“.

Faptele apostolilor 21.28: strigând: „Bărbați israeliți, ajutor! Acesta este omul care învață pe toți de pretutindeni împotriva poporului și a legii și a locului acestuia, chiar a adus și greci în templu și a întinat acest loc sfânt“.

Faptele apostolilor 23.29: (Claudius către Pavel) Am găsit că era acuzat pentru întrebări ale legii lor, dar neavând împotriva lui nici o învinuire vrednică de moarte sau de lanțuri.

Aceste pasaje arată limpede că Pavel era cunoscut pentru faptul că *nu învăța* să se țină Legea.

Legea în epistolele pastorale

Romani 2.15: ca unii care arată lucrarea legii scrisă în inimile lor, conștiința lor mărturisind și gândurile lor acuzându-se sau apărându-se între ele.

Romani 2.27: Și necircumcizia din fire, împlinind legea, nu te va judeca pe tine, care, cu literă și circumcizie, ești călcător de lege?

În aceste pasaje este vorba în principal despre cele zece porunci și totodată numai despre legile morale. Porunca sabatului cu greu ar fi existat din fire la un păgân. Aceasta admite concluzia că și la multe alte pasaje, unde este vorba despre Lege, trebuie să ne punem întrebarea: dacă într-adevăr este vorba despre toate cele zece porunci. Când Hristos spune, de exemplu, că împlinirea Legii este dragostea, atunci, aceasta se referă în primul rând la legile morale și nu la porunca sabatului.

Romani 3.19: Știm că orice zice legea vorbește celor de sub lege, pentru ca orice gură să fie închisă și toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu.

Cu toate că Legea este sfântă, dreaptă și bună, cum spune Romani 7.12, ea are totuși importanță numai pentru cei care au intrat sub această Lege sau au fost așezați sub ea. Deoarece creștinii credincioși nu mai stau sub Lege, ci sub har, de aceea nici Legea nu mai are nimic de spus creștinului credincios, cu toate că, firește, criteriile morale ale lui Dumnezeu nu s-au schimbat. Dar ele sunt împlinite acum în creștinul credincios, ca de la sine, prin Duhul Sfânt (vezi Romani 8).

Să presupunem că un tren merge de la A la B. Dacă eu stau în tren, aceasta are pentru mine o importanță foarte mare. Voi fi în curând în B. Dar dacă nu stau în tren, trenul merge, cu toate acestea (deci nu s-a dizolvat în nimic), numai că fără mine ... așa că trenul Legii merge chiar și fără mine ..., dar prin aceasta el nu este anulat.

Romani 5.20: Dar legea a intervenit, ca să prisosească greșeala; dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult.

Galateni 3.23: Dar, mai înainte de a veni credința, eram păziți sub lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită.

Aceste două versete arată importanța Legii, dar și proporțiile ei. Legea a fost numai cerința minimă a lui Dumnezeu de la poporul Său. Creștinii pot să înțeleagă prin harul lui Dumnezeu mult mai mult din relația Fiului cu Tatăl și din relația noastră cu Persoanele divine, așa că noi și înțelegem mai mult din ce vrea de la noi Dumnezeu Tatăl, ce vrea Dumnezeu Fiul, fără ca noi să fi avut pentru aceasta o poruncă specială. Taina este Hristos în noi. Hristos a devenit regula noastră de viață, pe care o și putem înfăptui prin puterea Duhului Sfânt. Legea a fost regula de viață a iudeilor, dar ea nu putea să aducă decât blestemul. Legea a fost bună, dar omul n-a fost bun de nimic. Astfel că și Legea a fost fără putere în sine. Într-adevăr, ea a putut să arate starea noastră păcătoasă (Romani 7), dar n-a putut să înlăture această stare jalnică.

Romani 7.1: Nu știți, fraților (pentru că vorbesc celor care cunosc legea), că legea are stăpânire asupra omului atât timp cât trăiește el?

Romani 7.4: Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.

În aceste versete găsim motivul propriu-zis pentru care noi, ca și creștini, nu mai avem de-a face cu Legea. Hristos, care în timpul vieții a făcut oricând voia Tatălui și despre care s-a putut spune că Legea locuia în adâncul inimii Sale, a murit acum și noi împreună cu El. El a împlinit toate cerințele Legii. Hristos a murit și odată cu aceasta a murit față de Lege. Ea nu mai are niciun drept asupra Sa. Pavel clarifică aici că această stare de a fi mort se potrivește nu numai

la Hristos, ci și la oricine crede în Hristos. Dacă avem ceva cu care să ne lăudăm, atunci numai cu Hristos și cu lucrarea Sa de pe Golgota.

Romani 7.6: Dar acum am fost dezlegați de lege, fiind morți față de ceea ce ne ținea, ca să slujim în înnoirea duhului, și nu în învechirea literei.

Romani 8.14,15: Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu. Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”

Galateni 5.18: Dar, dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege.

Pavel confirmă aici încă o dată desprinderea de Lege. Și el introduce concomitent gândul nou, că noi stăm acum sub călăuzirea Duhului Sfânt. Noi suntem templul Duhului Sfânt, o Persoană divină locuiește în noi (1 Corinteni 6.19). Credincioșii nu mai sunt robi sub Lege. Fiecare, care crede în Hristos, nu mai este rob, ci fiu. Unui copil trebuie să i se stabilească limite stricte. El are nevoie de reguli. Un fiu își cunoaște exact tatăl și știe ce-și dorește tatăl său, fără ca el să fi exprimat aceasta. Aceasta este exact noua noastră poziție față de Tatăl nostru ceresc. Noi am fost aduși așa de aproape de Tatăl, încât avem voie să spunem chiar „Ava, Tată!” (vezi și articolul [„Ava, Tată!”](#)). Aceasta are ca premisă cunoaștere și relație. Acest fel de relație nu era posibilă în Vechiul Testament.

Romani 10.4: Pentru că Hristos este sfârșit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede.

Când a murit Hristos, Legea a luat sfârșit. Aceasta nu înseamnă că Legea n-ar mai fi valabilă sau că Hristos ar fi anulat de acum Legea. Nu! Pavel spune în 1 Timotei 1.9: „știind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei pierduți (sau fără sfințenie) și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali ...”.

Legea își îndeplinește în continuare scopul, dar ea nu este destinată unui om drept (creștin născut din nou).

Romani 13.8: Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; pentru că, cine iubește pe altul a împlinit legea.

Galateni 5.14: Pentru că întreaga lege este împlinită într-un singur cuvânt, în acesta: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși!”

1 Corinteni 9.21: ... față de cei fără lege, ca fiind eu fără lege (nu fiind eu fără legea lui Dumnezeu, ci supus legii lui Hristos), ca să-i câștig pe cei fără lege.

Apostolul Pavel spune clar că el nu mai stătea sub Lege, cu toate că el nu era o poticnire nici pentru cei care încă nu înțeleseseră bine libertatea creștină (Faptele apostolilor 25.8; 24.14). Dar aceasta nu înseamnă că el era acum un om fără lege. Nu! Pavel era supus lui Hristos conform Legii – și se lăsa călăuzit de noul său Stăpân, în puterea Duhului Sfânt.

Galateni 2.19: Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.

Galateni 3.13: Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn“).

Galateni 4.4,5: Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ... ca să răscumpere pe cei de sub lege, ca să căpătăm înfierea.

Acest pasaj biblic este foarte interesant, pentru că ne arată că nu suntem morți numai față de Lege, *pentru că am murit cu Hristos*, ci și pentru că „*prin Lege am murit față de Lege*”. Aceasta înseamnă că Legea a fost confirmată în sensul că Legea îi „*omoară*” pe aceia care s-au așezat sau au fost așezați sub Lege. Sub Lege înseamnă: „*Fă aceasta și vei trăi*”. Dar acolo n-a fost nici unul, nici măcar unul care să fi putut s-o facă, până la Hristos. El a împlinit Legea și ar fi putut să trăiască. Dar El S-a dat de bunăvoie la moarte pentru noi, ca noi să putem fi răscumpărați față de Lege.

Galateni 5.3,4: Și mărturisesc din nou oricărui om circumcis că este dator să îplinească toată legea. Voi, care vă îndreptați prin lege, sunteți lipsiți de orice folos de la Hristos; ați căzut din har.

Iacov 2.8: Dacă, în adevăr, împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii, „*Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți!*”, bine faceți!

În epistola către Galateni, apostolul Pavel dezvăluie o evanghelie falsă. Cine crede că va fi mântuit prin ținerea Legii, aduce o evanghelie falsă. Și Pavel spune în Galateni 1.9, că cel care aduce o asemenea evanghelie, „*acela să fie anatema*”. Și astăzi mai există creștini care cred că se poate merge la pierzare dacă, de exemplu, nu se respectă sabbatul. Pavel numește aceasta o evanghelie falsă. Dacă există o lege împărătească, cum scrie Iacov, atunci nu este sabbatul, ci aceasta: „*Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți!*”

Astfel încheiem cu acest verset:

Iacov 1.25: Dar cine și-a adâncit privirea în legea desăvârșită, aceea a libertății, și a stăruit în ea, nefiind un ascultător uituc, ci un împlinitor cu fapta, acesta va fi fericit în lucrarea lui.

Sensul capitolului Matei 5

Matei 5.18,19: Pentru că adevărat vă spun: până nu va trece cerul și pământul, nicidecum nu va trece o *singură* iotă sau o *singură* frântură de literă din lege, până nu se vor împlini toate. Deci oricine va desființa una din cele mai mici din aceste porunci și-i va învăța pe oameni în felul acesta va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va împlini și îi va învăța pe alții așa, acela va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.

Creștinilor care refuză Legea ca regulă de viață li se face repede reproșul, că ei n-ar îndeplini indicațiile Domnului din predica de pe munte. Ei ar face exact *lucrul* de care a avertizat Domnul: și anume, că anulăm Legea. Este aceasta adevărat? Firește că nu; ar fi într-adevăr grav dacă am vrea să anulăm Legea. Dimpotrivă, credem că Legea este valabilă în continuare pentru Israel, iar în Împărăția de o mie de ani va avea o semnificație centrală. Dar și în prezent este pe deplin valabilă „*pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei pierduți {sau fără sfințenie} și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali*” (1 Timotei 1.9). Numai că ea nu este destinată unui om drept, exact ceea ce exprimă așa de limpede versetul tocmai citat. Deci, la anularea Legii nu ne putem gândi deloc. Mai mult, cei care înțeleg ca fiind de la sine înțeles că aici în Matei 5 prin Lege este vorba numai de cele zece porunci, să se gândească că, de fapt, lucrul acesta nu este spus deslușit de către Domnul. Dimpotrivă, probabil că așa va fi, că nici legea ceremonială nu va fi anulată până în veșnicie. Căci și această lege mai are în Împărăția de o mie de ani toată puterea și semnificația sa (vezi Ezechiel 40-48). În plus, Legea a fost valabilă până când a murit Domnul pe crucea de pe Golgota, după aceea, Legea și-a pierdut puterea pentru El și pentru toți cei care au murit împreună cu El, căci în Romani 7.1 se spune: „*Nu știți, fraților (pentru că vorbesc celor care cunosc legea), că legea are stăpânire asupra omului atât timp cât trăiește el?*”

Domnul Isus venise ca să întemeieze îndelung-dorita Împărăție a păcii. Prințul păcii era aici. La începutul slujirii Sale, El a și propovăduit exact această Împărăție (Matei 4.17), exact cum a propovăduit Ioan Botezătorul această Împărăție (Matei 3.2). Abia de la capitolul 13 propovăduiește Domnul această Împărăție în forma sa tainică, prin aceea că El părăsește simbolic casa lui Israel (Matei 13.1) și Se așază lângă mare, care este o imagine a națiunilor (Isaia 17.12; Apocalipsa 17.15). Abia după ce era clar că poporul Său nu va crede în El, în linii mari, – ceea ce ei au exprimat prin aceea că i-au atribuit lui Beelzebul lucrarea neîndoielnică a Duhului Sfânt (Matei 12.24) –, El Se întoarce spre națiuni și de la capitolul 13 propovăduiește „Împărăția cerurilor” în zece pilde diferite (Matei 13-25), în forma sa tainică.

Pentru că la începutul Evangheliei după Matei Domnul propovăduiește încă Împărăția păcii, dorită timp îndelungat, trebuiau și ucenicii Săi să îi învețe pe alți ce era scris în Lege și în profeți. Dar acum, potrivit cu Romani 7.1, a intervenit moartea și Legea nu mai are putere asupra celor care au murit împreună cu Hristos.

Sensul versetelor Ioan 14.15 și 1 Ioan 5.3

Ioan 14.15: Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele.

1 Ioan 5.3: Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.

Domnul a spus: „Dacă Mă iubiți, țineți poruncile Mele”; apoi, mai târziu, se spune în versetul 23: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu”. Versetul 23 aruncă lumină asupra versetului 15. Unii gândesc cu privire la versetul 15 că este vorba de cele zece porunci. Dar acolo nu scrie: „Țineți cele zece porunci”, și nici nu scrie: „Țineți toată legea morală”, ci se spune: „Țineți poruncile Mele”. Este *cuvântul* din versetul 23, pe care-l ținem acum. Este cuvântul pe care l-a rostit El și este cuvântul pe care El, prin Duhul Sfânt, îl va pune în pana apostolilor Săi (vezi: Ioan 15.15,26; 16.13; 14.26). Cine vrea să vadă cele zece porunci în cuvântul „poruncile Mele”, este dator să dovedească aceasta. Însă, după părerea noastră, nu există niciun fel de indiciu pentru aceasta.

Același lucru este valabil și pentru pasajul amintit mai sus, din 1 Ioan 5.3

Nu mai are Legea să-i spună chiar nimic creștinului credincios?

Desigur că da! Firește că așa de departe nu avem voie să mergem și să credem că Legea de la Sinai n-ar mai avea nimic de spus creștinului credincios. Cerințele morale ale lui Dumnezeu nu s-au modificat. Ce s-a modificat totuși, este poziția în care stăm noi față de Lege. Am văzut că Hristos este sfârșitul Legii și că Legea nu are nimic de spus celor care au murit. Și noi am murit împreună cu Hristos. Slavă Domnului!

Pentru noi astăzi nu mai este relevantă „Legea de la Sinai”, ci „legea lui Hristos”. Noi nu mai întrebăm: Ce scrie în legea lui Moise?, ci întrebăm: Ce scrie în „legea lui Hristos”?, pentru că așa este ea numită o dată în Galateni 6.2. Și Epistola lui Iacov scrie despre „legea împărătească” (Iacov 2.8).

Dacă este vorba despre **prima și a doua poruncă**, atunci nu mai este relevant în primul rând că se spune: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” și „Să nu te pleci înaintea niciunui chip cioplit”, ci atunci este important să recunoaștem că Hristos este „adevăratul Dumnezeu și viața eternă” (1 Ioan 5.20b). În mod interesant, după acest verset se spune: „Copilașilor, păziți-vă de

Matei 5.18,19; Ioan 14.15; 1 Ioan 5.3

idoli!” Deci, trebuie să ne asigurăm că Hristosul, adevăratul Dumnezeu, stă pe tronul inimii noastre.

Dacă citim **a treia poruncă**, atunci nu este vorba numai despre a nu lua în deșert Numele lui Dumnezeu, ci în legea lui Hristos se merge mult mai departe. Domnul Isus ne spune de fapt, că vom da socoteală de orice cuvânt pe care-l rostim. În afară de aceasta, în Epistola către Evrei suntem îndrumați, cei care mărturisesc Numele Său, să aducem jertfe de laudă (Evrei 13). Cuvântul „a mărturisi” l-am putem traduce și: „care vorbesc de bine despre ...”. Noi nu vrem numai să nu luăm în deșert Numele lui Dumnezeu, ci înainte de toate trebuie să „vorbit de bine” despre Domnul și despre Dumnezeu.

Dacă citim **a patra poruncă**, atunci nu este vorba despre a ține sabbatul, ci despre a sluji Domnului, tot așa cum nici Domnul Isus nu S-a odihnit în sabbat, ci El a mers printre semănături cu ucenicii Săi, și a vindecat. Domnul Isus n-a mutat această zi de sabbat pe ziua de duminică. Că sabbatul nu mai este o rânduală a Noului Testament, aceasta o clarifică foarte limpede și Romani 14.5, când Pavel scrie: „Unul consideră o zi mai presus decât alta; altul consideră fiecare zi la fel. Fiecare să fie deplin convins în mintea lui.”

Dacă citim **a cincea poruncă**, atunci îi cinștim pe tata și pe mama la fel cum era valabil deja în Vechiul Testament, pentru că această poruncă este reluată de două ori în Noul Testament și confirmată exact așa de Domnul Isus și de apostolul Pavel. Firește că noi n-o mai ținem într-o atitudine legalistă, ci pentru că Hristos este modelul nostru, iar noi suntem chemați să devenim asemenea Domnului Isus. Noi vrem să fim o epistolă a lui Hristos și de aceea vom și călca pe urmele Sale și vom lua exemplul de la felul cum Domnul Isus a fost supus părinților Săi pământești și, de asemenea, cum S-a așezat El sub voia lui Dumnezeu (Ioan 4.34) și sub porunca Tatălui (Ioan 10.18).

Când ajungem la **a șasea poruncă** și citim: „Să nu ucizi!”, atunci nu ne gândim numai că nu trebuie să ucidem, ci și că nu trebuie să spunem cuiva un cuvânt de ocară, cum spune Domnul în Matei 5. Să ne amintim de aceasta, să vorbit de bine unii despre alții și să nu-l calomniem pe celălalt. Să ne amintim și de Hristos, cum a împlinit El această poruncă. El nu numai că n-a ucis pe nimeni, ci Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți. El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Citim în 1 Ioan 3.15, că cineva este numit „ucigaș” dacă-și urăște fratele. În schimb, un verset mai departe, în versetul 16, scrie că suntem datori „să ne dăm viața pentru frați”. Aceasta este „legea lui Hristos”. El este modelul nostru, pe El să-L urmăm! Noi nu întrebăm: Ce a scris Moise?, ci: Ce a demonstrat Hristos printr-o viață exemplară?

Când ajungem la **a șaptea poruncă**, atunci găsim ceva asemănător. Nu numai că nu trebuie să comitem adulter – și aceasta în primul rând pentru că astfel l-am disprețui pe aproapele nostru, a cărui soție și-a luat un bărbat (și invers) -, ci în Noul Testament, în legea lui Hristos, această poruncă merge, la rândul ei, mult mai departe. Bărbații sunt datori să-și iubească soțiile cum a iubit Hristos Adunarea (Efeseni 5). Aceasta trece din nou mult dincolo de porunca „Să nu comiți adulter!” Dragostea este împlinirea Legii (Romani 13): dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru oameni.

Ajungem la **a opta poruncă**: „Să nu furi!” Nici aici creștinul nu se va așeza sub această lege, ci va întreba ce are să ne spună „legea lui Hristos”. Hristos nu numai că ne-a dat un exemplu că nu trebuie să furăm, ci și că trebuie să-i facem bine aproapelui nostru. Psalmistul spune despre Domnul Isus: „Atunci am dat înapoi ce n-am furat” (Psalmul 69.4). Iacov spune: Dacă-l vedem pe aproapele nostru că duce lipsă, atunci trebuie să-l ajutăm. Nu trebuie să spunem simplu: Domnul să te binecuvânteze!, ci trebuie să-l ajutăm cu fapta. Apostolul Pavel spune: „Pentru că: «Să nu comiți adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu poftiți» și orice altă poruncă ar mai fi,

este cuprinsă în acest cuvânt, și anume: «Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși»“. Și concret în legătură cu furatul spune: „Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie.” (Efeseni 4.28). Deci, noi nu numai că ne întrebăm și constatăm: nu, de furat, n-am furat niciodată!, ci ne întrebăm dacă l-am iubit pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Atunci împlinim „legea împărătească” a lui Hristos.

A noua poruncă - „Să nu depui mărturie falsă împotriva aproapelui tău!” – ne amintește apoi că dragostea nu numai că nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr (1 Corinteni 13). Domnul Isus este și aici modelul nostru desăvârșit; împotriva Sa au pășit mai mulți martori falși, dar El a tăcut. Când a fost vorba că Domnul Isus era Fiul lui Dumnezeu, atunci n-a tăcut deloc, dar când a fost vorba despre avantajul pentru Persoana Sa, atunci a tăcut. Cât de mult mai putem totuși să învățăm de la Modelul nostru desăvârșit!

Ultima și **a zecea poruncă** ne cere să nu ne uităm după lucrurile aproapelui nostru, și anume, acolo este vorba despre fiecare domeniu al vieții (pentru aceasta sunt scrise: boul, măgarul, soția, sclavul și așa mai departe). Astăzi nu numai că ni se cere să nu privim la lucrurile aproapelui nostru, ci suntem trimiși la Hristos Însuși, să-L privim pe El, ca să tânjim după El și să-L „dorim” pe El. Hristos n-a dorit în viața Sa nimic din ce a aparținut aproapelui Său, dar El a dorit permanent în toate căile Sale, să trăiască în voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Aceasta ar trebui să fie și orientarea *noastră!*

Ei bine, probabil că am putea să spunem: dacă israeliții n-au putut să țină nici măcar cele zece porunci de la Sinai, cum să putem noi să împlinim astăzi „legea lui Hristos”, care este de o mie de ori mai grea? Aceasta este, într-adevăr, o întrebare îndreptățită, dar la fel de ușor se și poate răspunde la ea, iar răspunsul este extrem de mareș. „Legea de la Sinai” se adresează omului firesc în carnea sa păcătoasă. Dar „legea lui Hristos” se adresează omului nou, care este în Hristos. Noi am primit viața Domnului Isus, noi am fost pecetluiți cu o Persoană divină - cu Duhul Sfânt. În noi trăiește o Persoană și o putere, așa că, de fapt, „legea lui Hristos” nu este împlinită prin noi, dar în noi. Dacă Duhul ne umple și noi trăim într-o relație vie cu Domnul Isus, atunci poruncile Sale nu sunt grele, așa cum o spune prima epistolă a lui Ioan (1 Ioan 5.3).